

Γιατί θα πρέπει να είμαστε «φρόνιμοι ως οι όφεις» (Στάρετς Αμβρόσιος)

/ [Πεμπουσσία](#)

—Πάτερ, έλεγε κάποιος, η Αγία Γραφή μας συνιστά να είμαστε «φρόνιμοι ως οι όφεις». Εξηγήστε μας την σημασία αυτής της φράσεως.

—Το φίδι, απαντούσε εκείνος, όταν έρθει ο καιρός για να αλλάξει το δέρμα του πέρνα μέσα από στενό μέρος. Έτσι με ευκολία απαλλάσσεται από το παλαιό περίβλημα. Ομοίως κι' εμείς. Για να αποβάλουμε τον παλαιό άνθρωπο πρέπει να περάσουμε τη στενή οδό του Ευαγγελίου. Αλλά και κάτι άλλο. Μπροστά στον κίνδυνο το φίδι ενδιαφέρεται μόνο να προστατεύσει το κεφάλι του. Ας το μιμηθούμε. Πρώτιστο μέλημά μας ας είναι η περιφρούρησης της πίστεως. Αν η πίστις διατηρηθεί, όλα τα άλλα διορθώνονται.

[frof2](#)

—Πάτερ, ερωτούσε άλλος. Όταν χωρίς να το θέλω περνούν από τον νου μου αισχροί λογισμοί, αμαρτάνω;

—Άκουσε, παιδί μου. Κάποια ασκήτρια, η Αικατερίνη Σενέϊσκαγια, εταλαιπωρείτο πολύ καιρό από ακάθαρτες σκέψεις. Στο τέλος την επισκέφθηκε ο Χριστός, και αμέσως τις απεμάκρυνε. «Που ήσουν τόσο καιρό, γλυκύτατε Ιησού μου»; τον ερώτησε. «Ήμουν μέσα στην καρδιά σου», της απήντησε. «Στην καρδιά μου; Μα, αφού ήταν γεμάτη από ακάθαρτους λογισμούς». «Ήμουν στην καρδιά σου, γιατί εσύ κανέναν από τους λογισμούς αυτούς δεν αποδέχθηκες. Αντιθέτως προσπαθούσες να τους διώξεις. Δεν μπορούσες ν' απαλλαγής απ' αυτούς και υπέφερες. Αγωνιζόσουν όμως εναντίον τους. Έτσι μου παραχωρούσες μέρος στην καρδιά σου».

Ποιο είναι λοιπόν το συμπέρασμα; Όταν δεν συγκατατιθέμεθα στις άσχημες σκέψεις, δεν έχουμε ενοχή.

Συνηθισμένα θέματα που έθιγε ο στάρετς στις συγκεντρώσεις αυτές ήταν για την υπομονή, για την συγκαταβατικότητα, για την άσκησι βίας επί του εαυτού μας.